

Utazás a meditáció világában

Idézet Shri Mataji beszédéből, melyet 1983. március 14.-
én tartott az ausztráliai Sydneyben

Mostanra már mindannyian tapasztátok, hogy bennünk lakozik a béke, a szépség és lényünk dicsősége. Mindezek óceánja van bennünk. Ezt nem találhatjátok meg kívül. Befelé kell fordulnunk, amit „meditációs állapotnak” neveznek; ezt keressétek, ebben leljetek örömet. Mint mikor szomjasak vagytok, kerestek egy folyót, vagy az óceánt és megpróbáljátok oltani a szomjatokat. De az óceán sem képes arra, hogy édes vizet adjon nektek. Hogyan tudná bármely külső dolog megadni azt, ami oly mélyen gyökerezik bennetek? Kívül próbáljátok megadni azt, ami bennünk van, teljes egészében bennünk. Annyira egyszerű, mert a sajátotok. Nagyon közel van hozzátok. Akármit is tettetek azért, hogy külső dolgokban megtaláljátok az örömet, az un. „örömet”, az un. „boldogságot”, az un. „dicsőséget”, a világi hatalom dicsőségét, vissza kell fordítani mindent (és befelé fordulni). Belül kell, hogy kivetítsétek. Az nem volt rossz, hogy kívül kerestétek, de ez nem helyes irány. Ne érezzetek büntudatot azért, amit eddig tettetek. Ez nem a megfelelő módja annak, hogy elérjétek a valódi örömet és lényetek valódi dicsőségét. Oly sok ember el tudta érni a megértésnek ezt a finomabb szintjét. Lehetnek olyanok, akik csak mentális szinten vannak, de ez nem baj. Lehetnek olyanok, akik csak fizikai szinten vannak, ahol képesek érzékelni, ez sem baj. De ti a helyes úton vagytok, a helyes irányba haladtok. Próbáljátok meditálni. Meditáljátok többet, hogy elérhessétek a belső lényeteket. És ez a belső lény nem más, mint az áldás hatalmas óceánja, ami mindannyiunkban létezik. Ez az a hatalmas fényáram, mely elárasztja mindenki belső szépségét. Ahhoz, hogy ezt elérjétek befelé kell fordulnotok és fel kell adnotok azokat a dolgokat, melyek a befeléfordulást gátolják. Néha előfordulhat, hogy az ellenszél nagyon erős ahhoz, hogy ne vegyétek észre azt, hogy Isten dicsősége bennetek van. De forduljatok vissza. Minden pillanatban emlékezzetek arra, hogy befelé kell fordulnotok. Amikor befelé fordultok, megfeledkeztek azokról az

elképzelésekről, melyeket saját külső „dicsőségekről” alkottatok. Az az ember, akinek a természete nagyon alacsony rendű, úgy gondolja, hogy örömet ér el akkor, ha sok pénzt keres. De ez nem így van. Az ilyen a legboldogtalanabb ember. Ha találkoztok egy ilyen emberrel azt találjátok, hogy az élet apróságai miatt aggódik – bizonyára hallottatok olyan emberekről, akik nagyon gazdagok és mégis kleptomániában szenvednek. Ezek olyan szerencsétlen emberek, akik még egy tű miatt is aggódnak. Nagyon csalódottak, ha a legkisebb dolgot is elveszítik. Oly sok megszokásuk van, melyek nélkül nem tudnak élni. A gazdagság mindig átkot hozott az emberekre. Tehát, akik csupán a gazdagságot keresik, nem tudják azt élvezni. Aztán vannak fejlettebb emberek, akik úgy gondolják, hogy ha uralkodnak másokon, ha hatalmat szereznek, akkor valami nagyszerű pozíciót érnek el az éltben. Mint tudjátok, ők is kudarcot vallanak. Láttátok, mi történik az ilyen emberekkel. Az emberek még csak beszélni sem akarnak róluk. Aztán vannak olyanok, akik ragaszkodnak valakihez, vagy a családjukhoz, rokonaikhoz – nagyon gyakori Indiában. Ez sem az az út, melyen elérhetitek Istent. De, ha teljesen

beléptek lényetek belsejébe, akkor mindezek a dolgok elnyerik értelmüket. Akkor minden olyan értelemmel telik meg. Abban az értelemben, hogy ha valakinek van valamije, akkor azt birtokolja. De annyira függetlenné válik, hogy nem válik a birtoklás megszálottjává – mert annyira független. (angolban a birtoklás és a megszállottság ugyanaz a szó) És mivel annyira független, képes arra, hogy az egészről egy színjátékot teremtsen. „Játszani” tud azzal, amit birtokol, és egy csomó dolgot megtaníthat így az embereknek. Oly független és nagylelkű, és örömet leli a nagylekűségében. Minden annyira mássá, dinamikussá válik. Minden szépség, amit az emberek teremtettek azzal a céllal, hogy „birtokolják”, megnyilvánul előttetek, és mindebben elkezdtek örömet lelteni anélkül, hogy birtokolnátok azokat. Megértitek, hogy a birtoklás csak egy mítosz. Amikor meditáltok, az egy egyéni utazás Isten felé és amikor megérkeztek, kollektívává válnak. De mielőtt ez megtörténne, ez egy teljesen egyéni utazás! Képesnek kéne lennetek meglátni azt, hogy ebben az utazásban senki sem a rokonotok, senki sem a testvéreitek, vagy a barátotok. Teljesen egyedül vagytok. Teljesen egyedül. Egyedül kell haladnotok magatokban. Ne gyűlöljétek senkit. Ne legyetek felelőtlenek, hanem legyetek meditatív állapotban. Egyedül vagytok. Senki sincs ott (bennetek), csak ti. És ha egyszer beléptek a bennetek lévő óceánba, az egész világ a családotokká válik. Az egész világ a ti megnyilvánulásotok. Minden gyermek a „ti gyermeketekké” válik és mindekit egyforma megértéssel kezeltek. Az egész kiterjedés akkor történik meg, mikor beléptek a lelketekbe és a lelketek szemén keresztül kezdtek látni mindent. Oly hatalmas nyugalom, béke és áldás van bennetek. Készen kell, hogy álljatok erre az utazásra, melyet egyedül kell megtennetek a meditációtokban. És minél többet fedeztek fel a meditációtokban, annál inkább meg akarjátok azt osztani másokkal. És ennek meg kell történnie; ha ezt nem érzitek, akkor valami hiányzik. Bármit is találtok ebben az egyéni törekvésben (meditáció), azt másokkal együtt akarjátok élvezni, másoknak akarjátok adni. Erről lehet megismerni azt az embert, aki tényleg meditatív. Az, aki meditatív, de nem képes megosztani másokkal azt, amit talált, az becsapja magát és becsap másokat is. Mert azt az örömet, amit a meditációban leltek, meg

kell osztani másokkal, át kell adni, meg kell mutatni. Úgy kell áramlania lényetekben, ahogy egy meggyújtott lámpa árasztja a fényt. Nem kell fogadalmat tennetek, hogy ez egy „megvilágosult” fény. Ugyanúgy, ahogy egy szentnek sem kell bizonyítvány arról, hogy ő szent. A mélység, amit elértetek magatokban, mindenhol eljut. Micsoda akció és reakció! Minél mélyebbé váltok, annál messzebbre sugározzátok azt. Egy egyszerű ember, aki teljesen hétköznapi, nem iskolázott ember is lehet ilyen. Ismeritek Varig urat Bombay-ban. Egy idős ember, és annyira mély. Sugárzik a mélysége. Szeretetet sugároz. Annyira meditatív. Nem kell túl sok időt tölteni a meditációval. De bármennyit is töltöttök vele, amit elértetek, annak kívül is meg kell nyilvánulnia, ahogyan sugároztok, ahogyan átadjátok másoknak. Ez a szentek tulajdonsága, amiké válnotok kell. Ameddig nem váltok mélyebbekké, nem tudunk megmenteni másokat a Sahaja Jógában, és nem tudjuk megmenteni azokat, akik nincsenek a Sahaja Jógában. Egyre magasabbra és magasabbra kell emelkedjétek, hogy felránthassátok a „függőnyt”. Azok, akik megpróbálnak magasabbra emelkedni, mindent húznak felfelé magukkal, és mindenkinek segítenek, akik velük együtt emelkednek fel. Tehát próbáljátok világossá tenni céljaitokat. Próbáljátok megérteni, hogy mi a célotok az életetekben a Sahaja Jógával. Most megváltoztatok. Már nem olyan emberek vagytok, akiknek a birtoklással kell foglalkozniuk, vagy aggódniuk kell a birtoklás, vagy más hétköznapi dolog, vagy a megélhetés miatt. Már nem olyan emberek vagytok, akiknek túl sokat kell aggódniuk az egészségük, vagy személyes életük miatt. A munkátok miatt sem kell túlságosan aggódnotok. Ez nem fontos. És végül, ne aggódjatok a családotok, a gyerekeitek, a férjetekek, vagy a feleségeitek miatt. Sem amiatt, hogy hová húzódnátok meg. Mert az egyetlen, ahol tényleg meghúzódhattok, az Isten szeretete, mert csak ott érezhetitek az Ő teljes védelmének hatalmas nyugalmát és áldását. Isten áldjon benneteket!